

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Městský úřad Trutnov**
se sídlem Slovanské náměstí, 165, 541 01 Trutnov

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v nezákonné volbě způsobu vymáhání pohledávky ve výši 3 000 Kč prostřednictvím soudního exekutora,

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného vůči žalobci, spočívající ve volbě způsobu vymáhání nedoplatku ve výši 3 000 Kč uloženému žalobci rozhodnutími žalovaného ze dne 10. září 2013, č. j. 2013/4715/SPR/SEV, a ze dne 11. října 2013, č. j. 2013/4715-1/SPR/SEV, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady soudního řízení 8 800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, a to ve lhůtě deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v nezákonné volbě způsobu vymáhání pohledávky ve výši 3 000 Kč prostřednictvím soudního exekutora, kdy náklady exekučního řízení dosahují výše 6 997 Kč, a tedy došlo k porušení § 175 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), protože náklady spojené s vymáháním nedoplatku jsou ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě uvedl následující skutečnosti. Z exekučních dokumentů, které soudu předložil jako důkaz, se dozvěděl, že dne 7. 12. 2018 podalo Město Trutnov exekuční návrh na vymáhání nedoplatku na jeho pokutě ve výši 3 000 Kč, ve kterém navrhlo soudního exekutora Mgr. Zuzanu Sobíškovou (působící na Exekutorském úřadu Praha 6) k provedení exekuce. Žalovaný se nepokusil o vymáhání daňového nedoplatku prostřednictvím daňové exekuce, nýbrž rovnou podal exekuční návrh. Z výzvy ke splnění vymáhané povinnosti se žalobce dozvěděl, že exekutor stanovil předběžně celkovou částku nákladů exekuce na částku 3 655 Kč, přičemž samotný nedoplatek činí částku ve výši pouhých 3 000 Kč. Poté vydal soudní exekutor další 3 soudní příkazy, ve kterých náklady exekuce vyčíslil na částku 6 997 Kč.
3. Podle § 106 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je exekučním správním orgánem obecný správce daně, tj. žalovaný. Žalobce dovodil, že je jím bez ohledu na to, kdo podal exekuční návrh. Žalobce dále upozornil, že výše citované ustanovení je pro žalovaného závazné, neboť je v řízení o výkonu exekučního titulu exekučním správním orgánem ve smyslu § 106 odst. 2 správního řádu, jelikož vydal vykonávané rozhodnutí v prvním stupni [§ 105 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Exekuční návrh tak měl být podán žalovaným, nikoliv městem Trutnov. Tento fakt ale shledává žalobce i s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2016, sp. zn. II. ÚS 560/15, nepodstatným. Za stěžejní má přitom to, že je to právě žalovaný, jenž je odpovědný za nezákonný zásah, který je žalobou napadán.
4. Žalovaný měl na výběr, zda exekuci provede sám jakožto příslušný správce daně nebo zda o provedení exekuce požádá obecného správce daně podle § 106 odst. 2 správního řádu nebo využije k provedení exekuce soud nebo soudního exekutora podle § 105 odst. 2 správního řádu.
5. V tomto směru žalobce odkázal na znění ustanovení § 175 odst. 1 daňového řádu, které uvádí, že správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Možnost volby mezi těmito dvěma způsoby vymáhání nedoplatku však je korigována ustanovením § 175 odst. 2 daňového řádu. Žalobce upozornil, že volba tak není pouze na libovůli správního orgánu. Na základě výše uvedeného nabyl žalobce názor, že žalovaný se dopustil nezákonného zásahu, neboť porušil § 175 odst. 2 daňového řádu. Výše nákladů spojených s vymáháním byla totiž ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku žalobce. Náklady exekuce spojené s vymáháním nedoplatku dosahují více jak dvojnásobné částky, než samotná jistina.

6. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014-47, který se zabýval výkladem právní otázky zjevného nepoměru ve vztahu k ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu a uvádí, že: *„účelem tohoto ustanovení, které pro řízení o vymáhání daní upřesňuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvenou obecně v § 5 odst. 3 daňového řádu, je zamezit vymáhání bagatelních nedoplatků prostřednictvím soudních exekutorů a s tím spojenému nárůstu nákladů povinných subjektů.“* Žalobce doplnil, že závěry učiněné v citovaném rozsudku byly potvrzeny i Ústavním soudem v usnesení ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 1565/17. Obdobné závěry pak vyplývají i z důvodové zprávy k ustanovení § 175 daňového řádu, na něž žalobce odkázal. Výčet judikatury doplnil žalobce dále o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 310/2017 – 25, který upozornil na to, že: *„Povinností správce daně při výběru způsobu vymáhání proto bude nejen vyvarovat se zjevného nepoměru mezi výší nákladů spojených s vymáháním, jež ponese daňový subjekt, a výší vymáhaného nedoplatku, ale především zvolit takový způsob, s nímž jsou spojeny co nejnižší náklady daňového subjektu. Bude proto nutno porovnat, jaké náklady vznikají při jednotlivých způsobech vymáhání, a zvolit ten způsob, jenž je pro dlužníka nejpriznivější. Výjimku z tohoto pravidla lze připustit tam, kde by složitost věci vedla k ohrožení cíle správy daní, tedy vymožení nedoplatku. V obecné rovině proto bude typickým způsobem vymáhání daňová exekuce“* (veškerá v tomto rozsudku citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je veřejně dostupná na: www.nssoud.cz).
7. Žalobce se rovněž ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu, že v případech, kde se nedoplatky povinných ještě více blížily nákladům exekuce, jednalo se o zjevný nepoměr, resp. nezákonný zásah správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 3 As 206/2017-46). Žalobce dále podotknul, že se v tomto případě jednalo o srovnatelný nepoměr mezi jistinou a náklady exekuce, jako tomu bylo v žalobcově případě – zde byl totiž nedoplatek 3 500 Kč a náklady soudního exekutora vyčísleny na 4 032,50 Kč. Nejvyšší správní soud v tomto případě konstatoval, že správce daně, tj. správní orgán, který pokutu uložil, porušil § 175 odst. 2 daňového řádu, a tím se dopustil nezákonného zásahu, neboť výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, je ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.
8. K tomu dále žalobce upozornil na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 51 A 24/2017-41, který určil, že volba způsobu vymáhání pokuty ve výši 3 000 Kč, uložená žalobci příkazem žalovaného, prostřednictvím soudního exekutora, byla nezákonná. Žalobce upozornil, že nepoměr mezi náklady exekuce a vymáhanou částkou byl ještě nižší než v jeho případě.
9. Žalobce doplnil, že: *„Výkon správních rozhodnutí soudním exekutorem není bez dalšího vyloučen [veřejnoprávní rozhodnutí je exekučním titulem podle § 40 odst. 1 písm. e) exekučního řádu], ovšem soudní exekutor může být osloven exekučním správním orgánem podle § 175 odst. 1 daňového řádu pouze v případě, že jsou splněny podmínky podle § 175 odst. 2 daňového řádu, nebo podle § 105 odst. 2 správního řádu v případě exekucí na nepeněžitá plnění.“*
10. Žalobce dále namítá, že nelze argumentovat ani institutem snížených nákladů exekuce v případě dobrovolného splnění. V tomto směru bylo žalobcem opětovně odkázáno na výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, neboť v posuzovaném případě došlo k uhrazení dlužné částky za snížených exekučních nákladů, a přesto byl postup správního orgánu vyhodnocen krajským soudem jako nezákonný. V tomto

rozsudku byl dále vysloven názor, že: „rozhodující pro posouzení nezákonnosti zásahu je ten okamžik, kdy se žalovaný rozhodl, že provede exekuci cestou soudního exekutora. V tom okamžiku byl povinen zvážit poměr potenciálních nákladů s výší nedoplatku.“ Žalobce shrnul, že soudní exekutor zvolil způsob exekuce, který by mohl žalovaný provést sám, a to s poměrně nižšími náklady, tj. přikázání pohledávky z účtu banky.

11. Žalobce uzavřel, že žalovaný se dopustil nezákonného zásahu, jelikož požádal o vymáhání nedoplatku soudního exekutora, neboť mu již v době rozhodování muselo být zřejmé, že náklady spojené s vymáháním nedoplatku budou ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2015, č. j. 8 As 143/2014-47): „Pokud správní orgán poruší svou povinnost a pověří vymáháním soudního exekutora, přestože náklady spojené s tímto způsobem vymáhání budou ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky, dopustí se nezákonného zásahu, proti kterému je přípustná ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s.“
12. Žalobce v závěru žaloby konstatoval, že byl nezákonným zásahem žalovaného přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech a navrhl, aby soud rozsudkem určil, že zásah žalovaného vůči žalobci, spočívající ve volbě způsobu vymáhání pokuty ve výši 3 000 Kč, uložené žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 9. 2013, č. j. 2013/4715/SPR/SEV a na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2013, č. j. 2013/4715-1/SPR/SEV, prostřednictvím soudního exekutora, byl nezákonný; a aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že činil následující kroky. Vyrozuměl žalobce dne 28. 4. 2014 o jeho nedoplatku vůči správnímu orgánu, odpověděl na e-mail ze dne 28. 4. 2014 a popsal skutečnosti ze dnů 12. 5. 2014 a 13. 5. 2014. Pověřená zaměstnankyně žalovaného dále zaslala žalobci výzvu k úhradě dne 14. 9. 2018. Více se k věci nevyjádřil.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci výslovný souhlas. O věci usoudil následovně.
15. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Před samotným věcným posouzením případu krajský soud nejprve přezkoumal aktivní i pasivní legitimaci ve smyslu § 82 a § 83 s. ř. s. a přípustnost žaloby. Aktivní legitimace dle § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu; určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v merituu).

17. Pokud jde o legitimaci pasivní, ustanovení § 83 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Žalobce namítal, že pasivně legitimován je jím označený žalovaný a nikoliv město Trutnov, a to i přes skutečnost, že exekuční návrh podalo město Trutnov a exekuce je vedena v jeho prospěch. Krajský soud s tímto názorem žalobce souhlasí a ve shodě s ním zároveň doplňuje, že z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53 (publ. pod č. 3196/2015 Sb. NSS), plyne, že žalovaným je v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu ten správní orgán, kterému je nezákonný zásah vymezený v žalobě po právní stránce přičitatelný (srov. body 60 a 61 tohoto usnesení). V dané věci spatřuje žalobce nezákonný zásah ve volbě způsobu vymáhání povinností uložených rozhodnutím o uložení pořádkové pokuty v rozporu s [§ 175](#) odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí o uložení pořádkové pokutě je rozhodnutím, které žalovaný vydal v prvním stupni; žalovaný je současně obecním úřadem. Podle § 106 odst. 2 ve spojení s [§ 105](#) odst. 1 písm. a) správního řádu, byl proto žalovaný exekučním správním orgánem. Jedině žalovaný a nikoliv město Trutnov tak mohl na základě [§ 106](#) odst. 3 správního řádu postupovat podle [§ 175 daňového řádu](#) a provést volbu způsobu vymáhání povinností uložených rozhodnutím o přestupku. Po právní stránce je tedy v žalobě vymezený zásah přičitatelný právě jemu.
18. Co se týče podmínky včasnosti žaloby, vyplývající z § 84 odst. 1 s. ř. s., je i tato splněna. Žaloba byla totiž podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy žalobci bylo žalovaným oznámeno vydání exekučního návrhu ze dne 29. 11. 2018 a žalobce tak byl informován, že vedením předmětné exekuce byla pověřena soudní exekutorka Mgr. Zuzana Sobišková.
19. Současně je zřejmé, že žalobce neměl proti tomuto zásahu žalovaného bezprostředně k dispozici žádný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s.
20. V posuzované věci spatřoval žalobce nezákonný zásah v postupu žalovaného, který měl jednat v rozporu s ustanovením § 175 odst. 2 daňového řádu, jelikož k vymození pohledávky ve výši 3 000 Kč zvolil vymáhání prostřednictvím soudního exekutora, čímž náklady exekuce dosáhly částky 6 997 Kč ve smyslu exekučního příkazu k provedení exekuce příkázáním pohledávky povinného z účtu u peněžitého ústavu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 180 EX 2400/18-17, místo toho, aby byla vedena daňová exekuce, s níž jsou spojeny nižší náklady pro povinného. Žaloba je důvodná.
21. Krajský soud konstatuje, že i když měl správní orgán možnost dle ustanovení § 175 odst. 1 daňového řádu vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, možnost volby mezi těmito dvěma způsoby je korigována § 175 odst. 2 daňového řádu.
22. K posouzení dané věci tak předně vycházel ze samotného znění ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu, podle něhož: „*správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku*“. Důvodová zpráva k citovanému ustanovení uvádí: „*V rámci volby způsobu vymáhání by měl správce daně s přihlédnutím k nutnosti šetřit práva zúčastněných osob (zásada přiměřenosti) a k zásadě hospodárnosti, jakož i k vlastnímu personálnímu vybavení, zvolit co nejefektivnější možnost pro vymození dlužného nedoplatku. Odstavec 2 v tomto ohledu stanoví výslovný požadavek na to, aby zvolený způsob vymáhání garantoval, že náklady spojené s vymáháním, které jsou přeneseny na dlužníka, nebudou ve*

zjevném nepoměru k výši vymáhaného nedoplatku. Předpokládá se tak změna praxe správců daně (zejména v rámci dělené správy), kteří ve snaze zjednodušit si práci opomíjí základní principy, na nichž je veřejná správa postavena. Mělo by tak dojít k zamezení případů, kdy na vymáhání bagatelního nedoplatku je povolán soukromý exekutor, u nějž se minimální výše nákladů pohybuje v řádu tisíců korun, ačkoliv lze zajistit vymáhání nedoplatku vlastními silami nebo předáním správců daně, příslušnému vymáhat nedoplatek v rámci dělené správy (v současnosti celnímu úřadu), tedy způsoby pro dlužníka výrazně příznivějšími.“

23. Z uvedeného tak vyplývá, že při volbě způsobu vymáhání daňového nedoplatku musí být především naplněny zásady přiměřenosti a hospodárnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Afs 212/2016 - 47). Tyto závěry potvrzuje i odborná literatura: „*Ustanovení § 175 odst. 2 je nutno vykládat v souvislosti s § 5 odst. 3, z něž vyplývá mj. povinnost správce daně používat při vyžadování plnění povinností osob zúčastněných na správě daní jenom takové prostředky, které je nejméně zatěžují a zároveň ještě umožňují dosáhnout cíle správy daně. Povinností správce daně při výběru způsobu vymáhání proto bude nejen vyvarovat se zjevného nepoměru mezi výší nákladů spojených s vymáháním, jež ponese daňový subjekt, a výší vymáhaného nedoplatku, ale především zvolit takový způsob, s nímž jsou spojeny co nejnižší náklady daňového subjektu. Bude proto nutno porovnat, jaké náklady vznikají při jednotlivých způsobech vymáhání, a zvolit ten způsob, jenž je pro dlužníka nejpríznivější. Výjimku z tohoto pravidla lze připustit tam, kde by složitost věci vedla k ohrožení cíle správy daní, tedy vymožení nedoplatku. V obecné rovině proto bude typickým způsobem vymáhání daňová exekuce; ostatní způsoby představují výjimky, jež musí vyhovět požadavkům plynoucím z § 175 odst. 2 a § 5 odst. 3.*“ (srov. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žiškova, M. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011).
24. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v nyní projednávaném případě náklady exekuce výrazně překročily vymáhanou částku, a to více než dvakrát. Krajský soud doplňuje, že z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný nemohl provést daňovou exekuci sám za výrazně výhodnějších podmínek pro žalobce postupem dle ustanovení § 177 a násl. daňového řádu. Sám žalovaný dokonce žalobce, v obou listinách nazvaných Vyrozumění o nedoplatku ze dne 28. 4. 2014, poučil o tom, že: „*bude přikročeno k vymáhání daňovou exekucí*“. Tento postup však nedodržel a rovnou přistoupil k vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Pokud by však byla předmětná exekuce provedena v souladu se správním a daňovým řádem, tak by v případě vymáhání nedoplatku ve výši 3 000 Kč činila výše nákladů podle § 183 odst. 1 daňového řádu částku 500 Kč. Na základě výše uvedeného je zcela zřejmé, že žalobce byl zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu.
25. Krajský soud doplňuje, že ke skutkově obdobným případům týkajícím se poměru vymáhané částky a nákladů exekuce se správní soudy již několikrát vyjadřovaly. Jeden z možných příkladů je rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 62 A 113/2017 - 54, který shledal nezákonný zásah správního orgánu ve vymáhání pokuty za přestupek ve výši 2 500 Kč a nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (tj. pohledávky ve výši 3.500 Kč) prostřednictvím soudního exekutora, přičemž náklady exekuce činily 4.032,50 Kč. S těmito závěry se následně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 3 As 206/2017 - 46. Dalším z možné řady přílehlavých rozhodnutí může být například rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 8/2019-56, kde vymáhaná částka činila 2 500 Kč a předběžná částka nákladů exekuce 6 897 Kč. I v tomto

případě byl krajským soudem shledán nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. a tento názor byl potvrzen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 136/2019 – 23. Lze konstatovat, že i žalobcem citované judikatorní závěry, byly v tomto případě zvoleny vhodně a jejich závěry a skutkový stav korespondují projednávanému případu. Za této situace nemohl zdejší soud postupovat jinak, než žalobu shledat důvodnou.

26. Obiter dictum krajský soud doplňuje, že žalovaný měl možnost pohledávku vymáhat prostřednictvím Celní správy, která je ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě ČR, „*obecným správcem daně podle správního řádu a vykonává správu placení peněžitých plnění v rámci dělené správy, která jsou příjmem státního rozpočtu, státních fondů nebo rozpočtů územních samosprávných celků.*“ Výše uvedené rovněž nijak nebrání žalovanému ve vymáhání bagatelních pohledávek (pokut) prostřednictvím soudního exekutora ve specifických případech – zejména za situace, v níž ze strany přestupce dochází typicky v oblasti dopravy ke konstantnímu porušování právních předpisů a opakovanému ukládání pokut v blízké časové souvislosti – v tomto případě může žalovaný přistoupit k vymáhání více pohledávek proti témuž povinnému v rámci jednoho exekučního řízení, čímž se poměr vymáhané částky a odměny exekutora dostane do přijatelné úrovně naplňující požadavky citované judikatury správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2015, č. j. 8 As 143/2014 – 47, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. března 2018, č. j. 46 A 129/2017-35).
27. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobě vyhovět, tedy deklarovat nezákonnost shora vymezeného zásahu žalovaného vůči žalobci ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s.

V. Náklady řízení

28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč a v odměně advokáta za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. podání žaloby. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3 100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 6 200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby dále nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Zástupce žalobce neuvedl, ani nedoložil, že by byl ke dni realizace úkonů právní služby registrován jako plátce DPH. Celkem tedy bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8 800 Kč.
29. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. listopadu 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu